

Bryssel den 31 oktober 2019
(OR. en)

13519/19

Interinstitutionella ärenden:
2018/0412(CNS)
2018/0413(CNS)

FISC 412
ECOFIN 942

NOT

från:	Ordförandeskapet
till:	Rådet
Föreg. dok. nr:	13374/19 FISC 406 ECOFIN 930
Ärende:	Överföring och utbyte av betalningsuppgifter som är relevanta för mervärdesskatt a) ändringar av direktivet om ett gemensamt system för mervärdesskatt vad gäller krav för betaltjänstleverantörer b) ändringar av förordningen om administrativt samarbete på mervärdesskatteområdet vad gäller åtgärder för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri – Allmän riktlinje

I. INLEDNING

1. I december 2018 lade kommissionen fram följande två lagstiftningsförslag om överföring och utbyte av betalningsuppgifter som är relevanta för mervärdesskatt:
 - i) Direktiv om ändring av direktiv 2006/112/EG vad gäller införandet av vissa krav för betaltjänstleverantörer¹.
 - ii) Förordning om ändring av förordning (EU) nr 904/2010 vad gäller åtgärder för att stärka det administrativa samarbetet för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri².

¹ Dok. 15508/18.

² Dok. 15509/18.

2. Dessa två lagstiftningsförslag syftar till att göra det lättare för medlemsstaternas myndigheter att upptäcka skattebedrägeri samt att komplettera det befintliga regelverket för mervärdesskatt, som nyligen ändrats genom direktivet om mervärdesskatt på e-handel³. Syftet med förslagen är följande:
- i) att införa EU-regler som gör det möjligt för medlemsstaterna att på ett harmoniserat sätt samla in de register som gjorts elektroniskt tillgängliga av betaltjänstleverantörerna, och
 - ii) att inrätta ett nytt centralt elektroniskt system för lagring av betalningsinformation och den vidare behandlingen av dessa uppgifter av tjänstemän som arbetar med bedrägeribekämpning i medlemsstaterna inom ramen för Eurofisc (Eurofisc är ett nätverk för multilateralt utbyte av tidiga varningssignaler för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri, som upprättats i enlighet med kapitel X i förordning (EU) nr 904/2010).
3. Europeiska ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt yttrande den 15 maj 2019⁴. Europaparlamentet har ännu inte avgett sitt yttrande.

II. LÄGESRAPPORT

4. Efter det förberedande arbete som utfördes under det rumänska ordförandeskapet har Finlands ordförandeskap fortsatt det tekniska arbetet med detta ärende, för att bemöta medlemsstaternas betänkligheter angående de ursprungliga kommissionsförslagen.
5. Efter mötet i arbetsgruppen för skattefrågor den 23 oktober 2019 tog ordförandeskapet hänsyn till ett antal kommentarer från delegationerna och lade fram kompromisstexten för diskussion vid mötet i Coreper II den 30 oktober 2019.

³ Rådets direktiv (EU) 2017/2455 av den 5 december 2017 om ändring av direktiv 2006/112/EG och direktiv 2009/132/EG vad gäller vissa skyldigheter på mervärdesskatteområdet för tillhandahållande av tjänster och distansförsäljning av varor (EUT L 348, 29.12.2017, s. 7).

⁴ EUT C 240, 16.7.2019, s. 33.

6. Vid det mötet i Coreper II hade ingen medlemsstat något att invända mot den kompromisstext som återfinns i bilagan till denna not, och inte heller mot den första tillämpningsdagen för dessa båda rättsakter, som fastställts till den 1 januari 2024. Vissa delegationer har dock angivit att de ännu inte kan häva sina granskningsreservationer, som i några fall också är kopplade till pågående granskningsförfaranden i de nationella parlamenten.

III. DET FORTSATTA ARBETET

7. Ordförandeskapet anser att den kompromisstext som diskuterats av Coreper II ger uttryck för rätt balans mellan ett antal olikartade invändningar som togs upp av ett antal delegationer under förhandlingarna i detta ärende. Ordförandeskapet hoppas därför att de kvarstående granskningsreservationerna ska hävas vid det kommande mötet i Ekofinrådet och att alla delegationer då kan godta den kompromisstext som återfinns i bilagan till denna not.
8. Mot denna bakgrund uppmanas rådet att på grundval av ordförandeskapets kompromissförslag nå en allmän riktlinje om utkastet till direktiv och utkastet till förordning, som återges i bilagan till denna not, så att direktivet och förordningen kan antas med förbehåll för juristlingvisternas granskning.

UTKAST TILL

RÅDETS DIREKTIV

**om ändring av direktiv 2006/112/EG vad gäller införandet av vissa krav för
betaltjänstleverantörer**

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 113,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁵,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁶,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

⁵ EUT C, , s. .

⁶ EUT C, , s. .

1. I rådets direktiv 2006/112/EG⁷ fastställs beskattningsbara personers allmänna redovisningsskyldigheter vad gäller mervärdesskatt.
2. Den ökande omfattningen av elektronisk handel (nedan kallad *e-handel*) underlättar gränsöverskridande försäljning av varor och tjänster till slutkonsumenter i medlemsstaterna. I detta sammanhang avses med gränsöverskridande e-handel leveranser efter vilka mervärdesskatt ska betalas i en medlemsstat, samtidigt som leverantören är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland eller ett tredje territorium. Bedrägliga företag utnyttjar dock e-handelns möjligheter i syfte att nå otillbörliga marknadsfördelar genom att kringgå sina mervärdesskatteskyldigheter. Om principen om destinationsbaserad beskattning tillämpas, eftersom konsumenterna inte har några redovisningsskyldigheter, behöver konsumtionsmedlemsstaten lämpliga verktyg för att upptäcka och kontrollera dessa bedrägliga företag. Det är viktigt att bekämpa gränsöverskridande mervärdesskattebedrägerier som begås av näringsidkare som idkar bedräglig verksamhet på området för gränsöverskridande e-handel.
3. Vid de allra flesta onlineinköp som görs av europeiska konsumenter utförs betalningarna genom betaltjänstleverantörer. För att tillhandahålla betalningstjänster innehar betaltjänstleverantören särskild information för att identifiera mottagaren, dvs. betalningsmottagaren, av den betalningen, tillsammans med uppgifter om belopp och datum för betalningen samt om ursprungsmedlemsstaten för betalningen och om huruvida betalningen har initierats i näringsidkarens fysiska lokaler. Detta är särskilt fallet i samband med en gränsöverskridande betalning där betalaren befinner sig i en medlemsstat och betalningsmottagaren i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland eller tredje territorium. Denna information är nödvändig för att skattemyndigheterna ska kunna utföra sina grundläggande uppgifter att upptäcka bedrägliga företag och kontrollera mervärdesskatteskyldigheter. Det är därför nödvändigt att denna information som innehas av betaltjänstleverantörer görs tillgänglig för skattemyndigheterna i medlemsstaterna för att hjälpa dem att identifiera och bekämpa mervärdesskattebedrägeri.

⁷ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).

4. Det är viktigt att det, som en del av denna nya åtgärd för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri, finns en skyldighet för betaltjänstleverantörer att föra tillräckligt detaljerad dokumentation över och rapportera om vissa gränsöverskridande betalningar som definierats som sådana genom den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig. Det är därför nödvändigt att definiera det specifika begrepp som avser den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig och hur det kan identifieras. Den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig bör endast medföra dokumentations- och rapporteringsskyldighet för betaltjänstleverantörer som är etablerade i unionen, och den bör inte påverka reglerna i detta direktiv och rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011⁸ vad gäller platsen för en beskattningsbar transaktion.
5. Betaltjänstleverantörer kan på grundval av uppgifter som de redan innehar fastställa den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig i förhållande till de betaltjänster de tillhandahåller, med hjälp av en identifieringskod för ett enskilt betalkonto eller en identifierare för betalaren eller betalningsmottagaren och den plats där de befinner sig.
6. Alternativt bör den plats där betalaren eller betalningsmottagaren befinner sig bestämmas med hjälp av företagsidentifieringskoden för den betaltjänstleverantör som har agerat på uppdrag av betalaren eller betalningsmottagaren när medel överförs till en betalningsmottagare utan att något betalkonto skapas i betalarens namn, när medlen inte krediteras något betalkonto och när det inte finns någon annan identifierare för betalaren eller betalningsmottagaren.

⁸ Rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 77, 23.3.2011, s. 1).

7. I enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679⁹ är det viktigt att skyldigheten för en betaltjänstleverantör att bevara och tillhandahålla information om en gränsöverskridande betalning är proportionerlig och endast motsvarar det som är nödvändigt för att medlemsstaterna ska kunna bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Dessutom är den enda information om betalaren som bör bevaras den plats där betalaren befinner sig. Vad gäller information om betalningsmottagaren och själva betalningen bör betaltjänstleverantörer endast åläggas att bevara och till skattemyndigheterna överföra uppgifter som är nödvändiga för att upptäcka eventuella bedragare och utföra skattekontroller. Betaltjänstleverantörer bör därför vara skyldiga att bevara uppgifter endast om gränsöverskridande betalningar som kan tyda på ekonomisk verksamhet. Införandet av ett tak på grundval av det antal betalningar som en betalningsmottagare mottagit under loppet av ett kalenderkvartal skulle ge en indikation på att dessa betalningar mottagits som en del av en ekonomisk verksamhet och därigenom utesluta betalningar utan kommersiellt syfte. När detta tak har nåtts skulle betaltjänstleverantörens dokumentations- och rapporteringsskyldighet utlösas.
8. Flera betaltjänstleverantörer kan vara inblandade i en enda betalning från en betalare till en betalningsmottagare. Denna enda betalning kan ge upphov till flera överföringar av medel mellan olika betaltjänstleverantörer. Det är nödvändigt att alla betaltjänstleverantörer som är inblandade i en viss betalning omfattas av dokumentations- och rapporteringsskyldighet, såvida inte ett särskilt undantag är tillämpligt. Denna dokumentation och rapportering bör innehålla uppgifter om betalningen från den ursprungliga betalaren till den slutliga betalningsmottagaren och inte om mellanliggande överföringar av medel mellan betaltjänstleverantörer.

⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

9. Dokumentations- och rapporteringsskyldigheten bör också omfatta fall när en betaltjänstleverantör tar emot medel eller löser in betalningstransaktioner för betalningsmottagarens räkning, och inte endast när en betaltjänstleverantör överför medel eller utfärdar betalningsinstrument åt betalaren.
10. De skyldigheter som fastställs i detta direktiv bör inte gälla betaltjänstleverantörer som inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv (EU) 2015/2366. När betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer inte är lokaliserade till en medlemsstat bör betalarens betaltjänstleverantörer dokumentera och rapportera uppgifter om den gränsöverskridande betalningen. För att dokumentations- och rapporteringsskyldigheten ska vara proportionell gäller omvänt att endast betalningsmottagarens betaltjänstleverantör behöver föra register över dessa uppgifter när såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är lokaliserad till en medlemsstat. Med avseende på dokumentations- och rapporteringsskyldigheten bör en betaltjänstleverantör anses vara lokaliserad till en medlemsstat när dess företagsidentifieringskod eller BIC hänför sig till den medlemsstaten.
11. På grund av den stora mängden information och dess känslighet när det gäller skyddet av personuppgifter är det nödvändigt och proportionerligt att betaltjänstleverantörer lagrar uppgifter avseende gränsöverskridande betalningar under en treårsperiod för att hjälpa medlemsstaterna att bekämpa mervärdesskattebedrägeri och upptäcka bedrägerier. Denna period ger tillräckligt med tid för att medlemsstaterna effektivt ska kunna utföra kontroller och utreda misstänkta mervärdesskattebedrägerier eller upptäcka mervärdesskattebedrägerier.

12. Den information som lagras av betaltjänstleverantörerna bör samlas in av och utbytas mellan medlemsstaterna i enlighet med rådets förordning (EU) nr 904/2010¹⁰, som fastställer reglerna för administrativt samarbete och informationsutbyte för att bekämpa mervärdesskattebedrägerier.
13. Mervärdesskattebedrägeri är ett gemensamt problem för alla medlemsstater, men enskilda medlemsstater har inte alltid den information de behöver för att korrekt tillämpa mervärdesskattereglerna för gränsöverskridande e-handel eller för att bekämpa mervärdesskattebedrägerier vid gränsöverskridande e-handel. Eftersom målet för detta direktiv – att bekämpa mervärdesskattebedrägerier – inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna var för sig när det finns ett inslag av gränsöverskridande handel och på grund av behovet av information från andra medlemsstater, utan bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
14. Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I detta direktiv respekteras i synnerhet fullt ut rätten till skydd av personuppgifter som fastställs i artikel 8 i stadgan. Den betalningsinformation som lagras och offentliggörs i enlighet med detta direktiv bör endast behandlas av sakkunniga på området bedrägeribekämpning hos skattemyndigheterna inom gränserna för vad som är proportionerligt och nödvändigt för att uppnå målet att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Direktivet uppfyller också kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725¹¹.

¹⁰ Rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri (EUT L 268, 12.10.2010, s. 1).

¹¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

15. Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den 14 mars 2019¹².
16. Direktiv 2006/112/EG bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2006/112/EG

Direktiv 2006/112/EG ska ändras på följande sätt:

1. Kapitel 4 i avdelning XI ska ändras på följande sätt:
 - a) Följande avsnitt ska införas som avsnitt 2a:

”Avsnitt 2a

Allmänna skyldigheter för betaltjänstleverantörer”.

¹² EUT C [...], [...], s. [...].

- b) Följande artiklar ska införas som artiklarna 243a–243e:

”Artikel 243a

I detta avsnitt gäller följande definitioner:

1. *betaltjänstleverantör*: ett organ som förtecknas i artikel 1.1 a–d i direktiv (EU) 2015/2366 (*), eller en fysisk eller juridisk person som omfattas av ett undantag i enlighet med artikel 32 i det direktivet.
2. *betaltjänst*: affärsverksamhet som anges i punkterna 3–6 i bilaga I till direktiv (EU) 2015/2366.
3. *betalning*: en handling enligt definitionen i artikel 4.5 eller 4.22 i direktiv (EU) 2015/2366, förutom de undantag som anges i artikel 3 i det direktivet.
4. *betalare*: en fysisk eller juridisk person enligt definitionen i artikel 4.8 i direktiv (EU) 2015/2366.
5. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person enligt definitionen i artikel 4.9 i direktiv (EU) 2015/2366.

6. *hemmedlemsstat*: medlemsstaten enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) 2015/2366.
 - 6a. *värdmedlemsstat*: medlemsstaten enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) 2015/2366.
 - 6b. *betalkonto*: ett konto enligt definitionen i artikel 4.12 i direktiv (EU) 2015/2366.
 7. *Iban-nummer*: ett internationellt betalkontonummer enligt definitionen i artikel 2.15 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 (**).
 8. *BIC-kod*: en företagsidentifieringskod enligt definitionen i artikel 4.8 i direktiv (EU) 260/2012.
-

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantörer håller tillräckligt detaljerade register över betalningsmottagare och betalningar i samband med de betaltjänster de tillhandahåller för varje kalenderkvartal, för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att utföra kontroller av de leveranser av varor och tjänster som i enlighet med bestämmelserna i avdelning V i detta direktiv ska anses äga rum i en medlemsstat, för att uppnå målet att bekämpa medvärdesskattebedrägeri.

Det krav som avses i första stycket ska endast gälla betaltjänster som tillhandahållits vid gränsöverskridande betalningar. En betalning ska anses vara en gränsöverskridande betalning när betalaren befinner sig i en medlemsstat och betalningsmottagaren befinner sig i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland eller tredje territorium.

2. Det krav som betaltjänstleverantörer omfattas av enligt punkt 1 ska gälla när en betaltjänstleverantör under ett kalenderkvartal tillhandahåller betaltjänster motsvarande mer än 25 gränsöverskridande betalningar till samma betalningsmottagare.

De gränsöverskridande betalningar som avses i första stycket ska beräknas med hänvisning till de betaltjänster som betaltjänstleverantören tillhandahållit per medlemsstat och per identifierare, enligt vad som avses i artikel 243c.2. När betaltjänstleverantören har uppgifter om att betalningsmottagaren har flera identifierare ska beräkningen göras per betalningsmottagare.

3. Det krav som avses i punkt 1 ska inte gälla betaltjänster som tillhandahålls av betalarens betaltjänstleverantörer för varje betalning om minst en av betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer, enligt BIC-koden eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar en betaltjänstleverantör och dennes plats, är lokaliserad till en medlemsstat. Betalarens betaltjänstleverantör ska i varje fall inkludera dessa betaltjänster i den beräkning som avses i punkt 2.

4. Om kravet på betaltjänstleverantörer i punkt 1 är tillämpligt ska registren
- a) bevaras av betaltjänstleverantören i elektronisk form under en period av tre kalenderår efter utgången av det kalenderår då betalningen genomfördes,
 - b) göras tillgängliga för betaltjänstleverantörens hemmedlemsstat eller för värdmedlemsstaterna om betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänster i andra medlemsstater än hemmedlemsstaten, i enlighet med artikel 24b i förordning (EU) nr 904/2010 (*).
-

(*) Rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri (EUT L 268, 12.10.2010, s. 1).

Artikel 243c

1. Vid tillämpningen av andra stycket i artikel 243b.1 och utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i avdelning V i detta direktiv, ska den plats där betalaren anses befinna sig i en medlemsstat motsvara antingen
 - a) Iban-numret på betalarens betalkonto eller varje annan identifierare som otvetydigt identifierar betalaren och dennes plats,
 - b) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar den betaltjänstleverantör som agerar på uppdrag av betalaren och dennes plats, om inga av de identifierare som avses i led a är tillämpliga.
2. För tillämpningen av andra stycket i artikel 243b.1 ska den plats där betalningsmottagaren befinner sig anses vara i en medlemsstat, ett tredjeland eller tredje territorium som motsvarar antingen
 - a) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto eller varje annan identifierare som otvetydigt identifierar betalningsmottagaren och dennes plats,
 - b) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar den betaltjänstleverantör som agerar på uppdrag av betalaren och dennes plats, om inga av de identifierare som avses i led a är tillämpliga.

Artikel 243d

1. De register som förs av betaltjänstleverantörer ska, i enlighet med artikel 243b, innehålla följande information:
 - a) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar betaltjänstleverantören.
 - b) Betalningsmottagarens namn eller företagsnamn [...] enligt betaltjänstleverantörens register.
 - c) Betalningsmottagarens registreringsnummer för mervärdesskatt eller annat nationellt skatteregistreringsnummer, om sådant finns.
 - d) Iban-numret eller, om Iban-numret inte är tillgängligt, varje annan identifierare som otvetydigt identifierar betalningsmottagaren och dennes plats.
 - e) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar den betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar och dennes plats om betalningsmottagaren mottar medel utan att inneha ett betalkonto.
 - f) Betalningsmottagarens adress om sådan finns och enligt betaltjänstleverantörens register.
 - g) Sådana betalningar som avses i artikel 243b.1.
 - h) Alla återbetalningar som identifierats som sådana för sådana betalningar som avses i led g.

2. Den information som avses i leden g och h i punkt 1 ska innehålla följande uppgifter:
- a) Datum och tidpunkt för betalningen eller återbetalningen.
 - b) Belopp och valuta för betalningen eller återbetalningen.
 - c) Den ursprungsmedlemsstat där betalning erhöles av betalningsmottagaren eller för dennes räkning, den medlemsstat, det tredje territorium eller det tredjeland där återbetalning sker, när detta är lämpligt, och de uppgifter som används för att fastställa ursprung eller destination för betalningen eller återbetalningen i enlighet med artikel 243c.
 - d) Varje hänvisning som otvetydigt identifierar betalningen.
 - e) I förekommande fall, uppgifter om att betalningen har initierats i näringsidkarens fysiska lokaler.”.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2023 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2024.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar

Ordförande

UTKAST TILL

RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EU) nr 904/2010 vad gäller åtgärder för att stärka det administrativa samarbetet för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 113,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande¹³,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁴,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

¹³ EUT C, , s. .

¹⁴ EUT C, , s. .

1. Rådets förordning (EU) nr 904/2010¹⁵ innehåller bland annat regler om lagring och utbyte av särskild information på elektronisk väg.
2. Den ökande omfattningen av elektronisk handel (nedan kallad *e-handel*) underlättar gränsöverskridande försäljning av varor och tjänster till slutkonsumenter i medlemsstaterna. I detta sammanhang avses med gränsöverskridande e-handel leveranser efter vilka mervärdesskatt ska betalas i en medlemsstat, samtidigt som leverantören är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland eller ett tredje territorium. Bedrägliga företag som är etablerade antingen i en medlemsstat eller i ett tredjeland eller tredjeteritorium utnyttjar dock e-handelns möjligheter i syfte att nå otillbörliga marknadsfördelar genom att kringgå sina mervärdesskattskyldigheter. Om principen om destinationsbaserad beskattning tillämpas, eftersom konsumenterna inte har några redovisningsskyldigheter, behöver konsumtionsmedlemsstaten lämpliga verktyg för att upptäcka och kontrollera dessa bedrägliga företag. Det är viktigt att bekämpa gränsöverskridande mervärdesskattebedrägerier som begås av näringsidkare som idkar bedräglig verksamhet på området för gränsöverskridande e-handel.
3. Det traditionella samarbetet för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri sker mellan medlemsstaternas skattemyndigheter och bygger på uppgifter som innehas av de företag som är direkt involverade i de beskattningsbara transaktionerna. Vid gränsöverskridande leveranser mellan företag och konsumenter, som är typiskt inom e-handel, är det möjligt att dessa uppgifter inte är direkt tillgängliga och därmed är nya verktyg nödvändiga för att skattemyndigheterna på ett effektivt sätt ska kunna bekämpa mervärdesskattebedrägeri.

¹⁵ Rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri (EUT L 268, 12.10.2010, s. 1).

4. Vid de allra flesta av de gränsöverskridande onlineinköp som görs av europeiska konsumenter tillhandahålls betalningarna genom betaltjänstleverantörer. För att tillhandahålla en betalning innehar betaltjänstleverantören särskild information som gör det möjligt att identifiera mottagaren, dvs. betalningsmottagaren, av en gränsöverskridande betalning, tillsammans med uppgifter om belopp och datum för betalningen samt ursprungsmedlemsstaten för betalningen. Denna information är nödvändig för att skattemyndigheterna ska kunna utföra sina grundläggande uppgifter för att upptäcka bedrägliga företag och fastställa mervärdesskatteskyldigheter i samband med gränsöverskridande leveranser mellan företag och konsumenter. Det är därför nödvändigt och proportionerligt att uppgifter kopplade till mervärdesskatt, som innehas av en betaltjänstleverantör, görs tillgängliga för medlemsstaterna och att medlemsstaterna lagrar och överför dessa uppgifter till ett centralt elektroniskt informationssystem för att identifiera och bekämpa mervärdesskattebedrägeri framför allt vad gäller leveranser från företag till konsumenter.
5. Att ge medlemsstaterna verktyg för att samla in, lagra och överföra dessa uppgifter och ge Eurofiscs sambandstjänstemän i medlemsstaterna tillgång till dem i samband med gränsöverskridande betalningar är därför en nödvändig och proportionerlig åtgärd för att effektivt bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Dessa verktyg är avgörande, eftersom skattemyndigheterna behöver denna information för kontrollen av mervärdesskatt i syfte att skydda de offentliga inkomsterna, men också för att skydda legitima företag i medlemsstaterna som i sin tur skyddar sysselsättningen och de europeiska medborgarna.
6. Det är viktigt att behandling av uppgifter mellan medlemsstaterna som rör betalningar står i proportion till målet att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Därför bör uppgifter om konsumenter eller betalare och betalningar som sannolikt inte är kopplade till ekonomisk verksamhet inte samlas in, lagras eller överförs av medlemsstaterna.

7. I artikel 243b i direktiv 2006/112/EG¹⁶ krävs genom betaltjänstleverantörernas dokumentationsskyldigheter att nationella behöriga myndigheter samlar in, lagrar, överför och behandlar uppgifter om betalningar.
8. Genom ett centralt elektroniskt informationssystem (Cesop), där medlemsstaterna överför den betalningsinformation som de samlar in och lagrar på nationell nivå, skulle man kunna uppnå målet att bekämpa mervärdesskattebedrägeri på ett effektivare sätt. I detta system bör alla mervärdesskatterelaterade uppgifter avseende betalningar som översänts av medlemsstaterna lagras, sammanställas och analyseras i förhållande till enskilda betalningsmottagare. Cesop bör ge en fullständig översikt över de betalningar som mottagits av betalningsmottagare från betalare som befinner sig i medlemsstaterna och resultaten av särskilda analyser bör vara tillgängliga för Eurofiscs sambandstjänstemän. Detta informationssystem bör känna igen multipla uppgiftsposter i registren som avser samma betalningar (t.ex. kan en betalning ha rapporterats från både banken och en viss betalares kortutgivare), rensa uppgifterna från medlemsstaterna (ta bort överlappningar, korrigera felaktiga uppgifter etc.) och göra det möjligt för Eurofiscs sambandstjänstemän från medlemsstaterna att dubbelkontrollera betalningsuppgifter mot de mervärdesskatteuppgifter de förfogar över, inhämta upplysningar i samband med en utredning av misstänkt mervärdesskattebedrägeri eller för att upptäcka mervärdesskattebedrägeri samt lägga till kompletterande information.

¹⁶ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).

9. Beskattning är ett viktigt mål av allmänt intresse för unionen och medlemsstaterna, och detta har erkänts i samband med vilka begränsningar som kan införas vad avser skyldigheter och rättigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679¹⁷ och vad gäller skydd av information enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725¹⁸. Begränsningar av rätten till skydd av personuppgifter är nödvändiga på grund av arten och omfattningen av de uppgifter som härrör från betaltjänstleverantörer och bör grundas på de särskilda och fördefinierade villkor och närmare bestämmelser som fastställs i artiklarna 243b–243d i direktiv 2006/112/EG. Eftersom betalningsuppgifter är särskilt känsliga behövs klarhet i alla skeden av behandlingen av uppgifter om vem som är personuppgiftsansvarig eller personuppgiftsbiträde i enlighet med förordning (EU) 2016/679 och förordning (EU) 2018/1725. Medlemsstaternas och kommissionens ansvar i detta avseende ska därför fastställas i kommissionens genomförandeakter i enlighet med förfarandet i artikel 58.2 i förordning (EU) nr 904/2010.

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

¹⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

10. Det är därför nödvändigt att tillämpa begränsningar av de registrerades rättigheter i enlighet med artikel 55.5 i förordning (EU) nr 904/2010. En fullständig tillämpning av de registrerades rättigheter och skyldigheter skulle allvarligt undergräva ändamålsenligheten med att bekämpa mervärdesskattebedrägeri och skulle kunna göra det möjligt för de registrerade att försvåra pågående analyser och utredningar på grund av den stora mängd uppgifter som sänts av betaltjänstleverantörerna, och en möjlig spridning av begäran från registrerade till medlemsstaterna, Europeiska kommissionen eller båda. Detta skulle hindra systemets ändamålsenlighet och skattemyndigheternas förmåga att uppnå målet med förordningen genom att äventyra utredningar, analyser, undersökningar och förfaranden som utförs i enlighet med denna förordning. Därför kan inte målet att bekämpa mervärdesskattebedrägeri uppnås genom andra, mindre begränsande åtgärder som är lika effektiva. Dessutom respekterar dessa begränsningar det väsentliga innehållet i de grundläggande rättigheterna och friheterna och är nödvändiga och proportionerliga åtgärder i ett demokratiskt samhälle.
11. Endast Eurofiscs sambandstjänstemän bör ha tillgång till de betalningsinformation som lagras i Cesop och endast i syfte att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Dessa uppgifter kan, utöver bedömningen av mervärdesskatten, även användas för bedömning av andra avgifter, tullar och skatter som fastställs i förordning (EU) nr 904/2010. Uppgifterna bör inte användas för andra syften, som t.ex. för kommersiella ändamål.
12. Vid behandling av uppgifterna bör varje medlemsstat respektera gränserna för vad som är proportionerligt och nödvändigt för utredning av misstänkt mervärdesskattebedrägeri eller för upptäckt av mervärdesskattebedrägeri.

13. För att säkerställa rättigheterna och skyldigheterna enligt förordning (EU) 2016/679 är det emellertid viktigt att uppgifter i samband med betalningar inte används för automatiserat individuellt beslutsfattande och de bör därför alltid kontrolleras genom hänvisning till andra skatteuppgifter som finns tillgängliga för medlemsstaternas skattemyndigheter.
14. Det är nödvändigt och proportionerligt att betaltjänstleverantörer sparar uppgifterna i registren avseende betalningar under en treårsperiod för att bistå medlemsstaterna i att bekämpa skattebedrägeri och upptäcka bedragare. Denna period ger tillräckligt med tid för att medlemsstaterna ska kunna utföra ändamålsenliga kontroller och utreda eller upptäcka misstänkt mervärdesskattebedrägeri och den är proportionerlig med tanke på den stora mängden betalningsinformation och dess känslighet när det gäller skydd av personuppgifter.
15. Eurofiscs sambandstjänstemän från medlemsstaterna bör kunna få tillgång till uppgifterna om betalningar för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Personer som är vederbörligen ackrediterade av kommissionen bör endast få tillgång till uppgifterna i syfte att utveckla och upprätthålla det centrala elektroniska informationssystemet. Båda grupperna av användare bör vara bundna av de sekretessregler som fastställs i denna förordning.
16. Eftersom genomförandet av det centrala elektroniska informationssystemet kommer att kräva ny teknisk utveckling är det nödvändigt att skjuta upp tillämpningen av denna förordning för att göra det möjligt för medlemsstaterna och kommissionen att utveckla denna teknik.

17. Mervärdesskattebedrägeri är ett gemensamt problem för alla medlemsstater. Enskilda medlemsstater har inte den information som krävs för att säkerställa att mervärdesskattereglerna för gränsöverskridande e-handel tillämpas korrekt eller för att bekämpa mervärdesskattebedrägerier vid gränsöverskridande e-handel. Eftersom målet för denna förordning, nämligen att bekämpa mervärdesskattebedrägeri, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna när det gäller gränsöverskridande e-handel, utan bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
18. Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I denna förordning respekteras i synnerhet fullt ut rätten till skydd av personuppgifter som fastställts i artikel 8 i stadgan. I det avseendet begränsas i denna förordning strikt den mängd personuppgifter som kommer att göras tillgängliga för medlemsstaterna. Behandlingen av betalningsinformation i enlighet med denna förordning bör endast ske för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. De betalningsuppgifter som överförs till och behandlas vidare i Cesop bör endast behandlas av Eurofiscs sambandstjänstemän från skattemyndigheterna inom de gränser som är lämpliga för att uppnå målet att bekämpa mervärdesskattebedrägeri, särskilt vad gäller leveranser mellan företag och konsumenter.
19. Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den 14 mars 2019.¹⁹
20. Förordning (EU) nr 904/2010 bör därför ändras i enlighet med detta.

¹⁹ EUT C [...], [...], s. [...].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av förordning (EU) nr 904/2010

Förordning (EU) nr 904/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 ska följande led läggas till som led s–v:
 - ”s) *betaltjänstleverantör*: ett organ som förtecknas i artikel 1.1 a–d i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), eller en fysisk eller juridisk person som omfattas av ett undantag i enlighet med artikel 32 i det direktivet.
 - t) *betalning*: en handling enligt definitionen i artikel 4.5 eller 4.22 i direktiv (EU) 2015/2366, förutom de undantag som anges i artikel 3 i det direktivet.

- u) *betalare*: en fysisk eller juridisk person enligt definitionen i artikel 4.8 i direktiv (EU) 2015/2366.
 - v) *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person enligt definitionen i artikel 4.9 i direktiv (EU) 2015/2366.
-

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).”.

2. KAPITEL V ska ändras på följande sätt:

- a) Rubriken på kapitel V ska ersättas med följande:

”INSAMLING, LAGRING OCH UTBYTE AV SÄRSKILD INFORMATION”.

- b) Följande rubrik ska införas för avsnitt I:

”AVSNITT 1

Automatisk åtkomst till särskild information som är lagrad i nationella elektroniska system”.

- c) Följande rubrik ska införas för avsnitt 2 efter artikel 24:

”AVSNITT 2

Insamling av särskild information och centrala elektroniska system”.

- d) Följande ska införas som artiklarna 24a–24f:

”Artikel 24a

Kommissionen ska utveckla, underhålla, hysa och tekniskt förvalta ett centralt elektroniskt system för betalningsinformation (Cesop) för utredningar av misstänkt mervärdesskattebedrägeri eller för upptäckt av mervärdesskattebedrägeri.

Artikel 24b

1. Varje medlemsstat ska i ett nationellt elektroniskt system samla in och få i samma system lagra uppgifter om de betalningsmottagare och de betalningstransaktioner som avses i artikel 243b i direktiv 2006/112/EG (*).
2. Varje medlemsstat ska samla in alla uppgifter som avses i punkt 1 från betaltjänstleverantörer
 - a) senast tio dagar efter utgången av den månad som följer det kalenderkvartal som uppgifterna avser,
 - b) med hjälp av ett elektroniskt standardformulär.
3. Det centrala kontaktkontoret eller kontaktorganen eller de behöriga tjänstemän som utsetts av den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska till Cesop överföra de uppgifter som avses i punkt 1 senast den tionde dagen i den andra månad som följer det kalenderkvartal som uppgifterna avser.

(*) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).

Artikel 24c

1. Cesop ska ha kapacitet att göra följande:
 - a) Lagra de uppgifter som överförts i enlighet med artikel 24b.3.
 - b) Sammanställa de lagrade uppgifterna i enlighet med led a, för varje enskild betalningsmottagare.
 - c) Analysera de lagrade uppgifterna i enlighet med leden a och b, tillsammans med relevanta målinriktade uppgifter som meddelats eller insamlats i enlighet med denna förordning.
 - d) Göra de uppgifter som avses i leden a, b och c tillgängliga för de sambandstjänstemän hos Eurofisc som avses i artikel 36.1.
2. Cesop ska bevara de uppgifter som avses i punkt 1 a–c under en period på högst fem år från och med utgången av det år då uppgifterna fördes in i systemet.

Artikel 24d

Åtkomst till Cesop ska endast beviljas sådana av Eurofiscs sambandstjänstemän som har en personlig användaridentitet för Cesop och när denna åtkomst sker i samband med en utredning av misstänkt mervärdesskattebedrägeri eller för att upptäcka mervärdesskattebedrägeri.

Artikel 24f

Följande åtgärder, uppgifter, tekniska specifikationer, elektroniska standardformat, informationselement, praktiska arrangemang och säkerhetsförfarande ska antas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 58.2:

- a) De tekniska åtgärderna för att inrätta och underhålla Cesop.
- b) Kommissionens uppgifter i den tekniska förvaltningen av Cesop.
- c) De tekniska detaljerna för den infrastruktur och de verktyg som krävs för att garantera den övergripande förbindelsen och interoperabiliteten mellan de nationella elektroniska system som avses i artikel 24b och Cesop.
- d) De elektroniska standardformulär som avses i artikel 24b.2 b.
- e) Den information och de tekniska uppgifter om tillgång till den information som avses artikel 24c.1 d.
- f) De praktiska arrangemangen för att identifiera de av Eurofiscs sambandstjänstemän som, i enlighet med artikel 24d, kommer att få tillgång till Cesop.
- g) De förfaranden som kommissionen alltid kommer att genomföra för att säkerställa lämpliga tekniska och organisatoriska säkerhetsåtgärder för utvecklingen och driften av Cesop.
- h) Medlemsstaternas och kommissionens uppgifter och ansvar när det gäller den personuppgiftsansvariges och personuppgiftsbiträdets uppgifter enligt förordning (EU) 2016/679 och förordning (EU) 2018/1725.

Artikel 24g

1. Kostnaderna för att inrätta, driva och underhålla Cesop ska belasta unionens allmänna budget. Dessa kostnader ska innefatta kostnaderna för den säkra förbindelsen mellan Cesop och medlemsstaternas nationella system och de tjänster som krävs för att utföra de funktioner som anges i artikel 24c.1.
2. Medlemsstaterna ska bära kostnaderna för och vara ansvariga för all nödvändig utveckling av sina nationella elektroniska system som avses i artikel 24b.1.”.
3. I artikel 37 ska följande stycke läggas till:

”Årsrapporten ska åtminstone innehålla

 - i) det totala antalet åtkomster till Cesop,
 - ii) operativa resultat baserade på de uppgifter som behandlas i enlighet med artikel 24d, enligt vad som fastställts av Eurofiscs sambandstjänstemän,
 - iii) en kvalitativ bedömning av de uppgifter som behandlas i Cesop.”.

4. I artikel 55 ska följande punkt införas som punkt 1a:

”1a. De uppgifter som avses i kapitel V avsnitt 2 ska endast användas för de ändamål som avses i punkt 1, om de har kontrollerats genom hänvisning till andra uppgifter om skatt som finns tillgängliga för medlemsstaternas behöriga myndigheter.”.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2024.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater. Utfärdad i Bryssel den

På rådets vägnar

Ordförande
